

‘Op reis ...’

Ethiopië
Het dak van Afrika

door

Sander Chargois

Des parfums de mes voyages

Schrijver: Sander Chargois
Coverontwerp: Sander Chargois, Ben Joosen
ISBN: 9789465310923
© Sander Chargois
Tweede uitgave 2025
Eerste druk © 2017 Sander Chargois

Peace is a day-to-day problem, the product of a multitude of events and judgments. Peace is not an 'is,' it is a 'becoming.'
Haile Selassie

Voorwoord Ethiopië

Een paar jaar geleden hadden wij al eens een programma op de Nederlandse televisie gezien, de Pelgrimsroute. Hierbij maakten kandidaten een tocht vanuit Ethiopië naar Jeruzalem. Toen al zagen wij dat dit een erg mooi land moest zijn, dus zetten wij het al op ons “to do” lijstje.

In het voorjaar van 2017 kregen wij ook opeens een gaste uit Ethiopië in onze B&B, Faya. Meteen de kans aangegrepen door te vragen over haar land. Als het al in het nieuws kwam dan was het vaak met items over hongersnood. Zij legde mij uit dat dit maar een klein deel van het land was. Wanneer je dan de kaart eropna slaat realiseer je je ook hoe groot het land eigenlijk is. Van noord tot zuid en van oost naar west ongeveer 2000 kilometer.

Wij begonnen ons te verdiepen in het land, want veel meer dan de in de grond uitgehakte kerken in Lalibela kenden wij niet. Al snel kwamen wij erachter dat het land veel meer te bieden had, dus ontstond er een route die wij wilden volgen om alle bezienswaardigheden te bezoeken. Hierbij zouden wij ons beperken tot de noordelijke helft van het land.

Ethiopië is het enige land van Afrika dat nooit is gekoloniseerd. Het is wel vaak in conflict geweest met andere landen in de regio en is ook vaak een stuk groter geweest. Italië heeft aan het einde van de negentiende eeuw nog wel geprobeerd het land in te nemen, maar dat was niet gelukt. Vlak voor de Tweede Wereldoorlog probeerde Mussolini het nogmaals en had meer succes. Al werd dit weer te niet gedaan door de geallieerden.

Door de eeuwen heen is het land door koningen en keizers geregeerd. Van Koningin Sheba tot Keizer Selassie. Paleizen, kastelen, kerken en grafmonumenten, soms van eeuwen of zelfs millennia geleden. Je vindt het allemaal in dit bijzondere land.

Tijdens onze zoektocht naar informatie kwamen wij ook minder leuk nieuws tegen. Via de site van het Nederlands ministerie

van buitenlandse zaken hoorden wij dat het gevaarlijk kon zijn dicht bij de grens te komen met Zuid-Sudan en Eritrea. Handig om te weten. Daarnaast was er een terreurdreiging in de steden Bahir dar en Gondar. Ja er waren in april aanslagen geweest, maar al klinkt het misschien gek, waar zijn die niet. Zelfs als je in Europa blijft ben je je leven niet zeker. Wij schoven dus de noodtoestand die in beide steden van kracht was van de hand. Het zou wel meevallen.

Zoals bij eerdere vakanties hadden wij het idee, althans ik eigenlijk, om vliegtickets te kopen en in Ethiopië een auto te huren. Op de dag dat ik deze tickets wilde boeken vroeg Ben opeens of het wel verstandig en überhaupt mogelijk was om zelf te rijden in dat land. Op de valreep heeft hij nog even een collega gevraagd, die daar regelmatig komt, wat er zoal mogelijk was. Zij raadde dus het zelf rijden af. Ik heb nog even gekeken of er eigenlijk wel autoverhuurbedrijven in de hoofdstad zaten. Dit was niet het geval, dus het moest inderdaad wel te gevaarlijk zijn om zelf te rijden.

Wij moesten dus onze strategie aanpassen en een ander soort reis in elkaar zetten. Na wat surfen op het internet kwamen wij uit bij een tweetal reisorganisaties die individuele reizen organiseerden. Het eerste bedrijf, Better Places reageerde het snelst. Een Nederlands bedrijf dat werkt met touroperators die veelal in de landen wonen waar de reizen naartoe gaan. Wij kregen dus een email van Daniel, die vroeg of wij wilden skypen, om onze wensen kenbaar te maken.

De volgende dag zat ik voor de computer en had ik het eerste contact met Daniel. Hij bleek van Franse afkomst te zijn, al had hij er eigenlijk nooit gewoond. Omdat hij jaren in Nederland was verbleven sprak hij perfect Nederlands. Ik legde hem uit hoe wij normaal altijd reisden en dat niet echt alles voorgekauwd hoeft te worden. Hij kwam uiteindelijk met een voorstel waarbij wij drie weken door een chauffeur zouden worden rondgereden. Klinkt misschien wat decadent, maar inderdaad gaf ook hij aan dat je niet zelf kunt en wilt rijden in dit land.

In de weken erna volgden nog de nodige aanpassingen aan de

route en besloten wij een vulkaangedeelte dat schijnbaar ook in het land lag uit het programma te halen. Het was overdreven duur om dit toe te voegen.

De tickets konden nu ook worden geboekt en een en ander werd al concreter. Regelmatig contact gehad met Daniel om de laatste puntjes op de i te zetten of een ander hotel goed te keuren omdat een bestaand hotel in renovatie was.

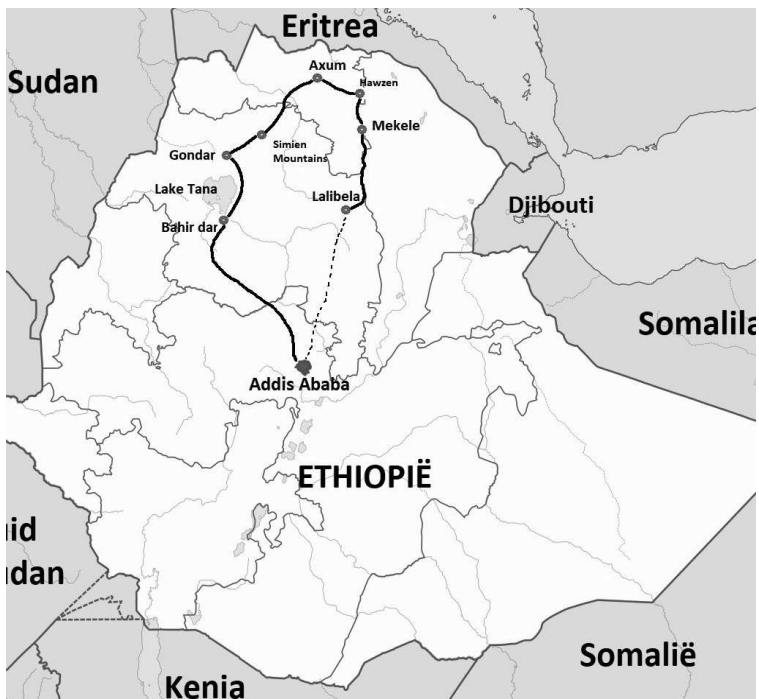
Koffers werden gepakt, waarbij wij deze keer niet hoefden na te denken over het gewicht, want wij mochten per persoon 46 kilo meenemen. Het avontuur kon beginnen. En wat voor eentje. Of je nu houdt van cultuur, oude beschavingen en zelfs landschappen en natuur dan zit je hier goed. Terugkijkend naar ons fotoboek heb ik zelfs het idee dat wij Eet-hiopië hebben bezocht, want aan eten en drinken in dit deel van het land absoluut geen gebrek. Al met al: Ethiopië is een aanrader!

Route

Wij vlogen op de hoofdstad Addis Ababa. Omgeven door bergen en gelegen op een hoogte variërend van 2200 tot 3000 meter. Het is de twee na hoogste hoofdstad ter wereld.

Met de auto reden wij naar Bahir dar aan Lake Tana. Kloosters op eilanden in het meer en de Blue Nile Falls. Rechtsom Lake Tana naar Gondar, stad van de kastelen. Via de Simien Mountains en de zoveelste Canyon naar Axum. Bekend van de obelisk en de Ark des Verbonds. Daarna naar Hawzen.

Afgezak via Mekele naar Lalibela. Ten noorden van de stad een driedaagse trektocht naar de Mount Abune Yosef gemaakt. Vervolgens teruggevlogen naar Addis Ababa.



Vrijdag 15 september, 5 september 2010 van Antwerpen naar Addis Ababa

's Morgens vroeg nog gasten aan de ontbijt tafel gehad dus eigenlijk nog helemaal niet in een vakantie-mood. Eenmaal na het uitschecken eerst maar eens naar AS Adventurestore. De specialist op het gebied van outdoor kleding. Wij hadden het weer gecheckt in het deel van Afrika waar wij naartoe zouden gaan en wat je niet verwacht..... de eerstkomende week regen. Naast twee kleine paraplu's was het misschien ook wel gemakkelijk om voor ons beiden een poncho te kopen. Zeker in het geval van een trektocht blijf je dan toch beter droog en loop je iets minder voor gek door de bergen.

Daarna nog even een stop bij een bouwmarkt om te kijken naar lampenkappen. Wat je ermee moet op de dag van vertrek is wellicht de grote vraag, maar heb daar niet echt een passend antwoord op.

Weer thuis toch maar eens begonnen met het klaarleggen van alle spullen die wij mee wilden nemen. Het duurde dan ook niet lang of het hele bed lag vol. Hebben wij wel 40 T-shirts nodig? En die hoeveelheid sokken? Kan er tussentijd niet iets gewassen worden? Enkel de hoeveelheid schoenen wisten wij ten opzichte van vorig jaar te reduceren. Eigenlijk hoefden wij ons niet heel erg druk te maken want per persoon mochten wij twee keer 23 kilo meenemen. Dat is toch een slordige 92 kilo. Wel absurd eigenlijk. Maar goed, met gemak paste alles in de grote koffer, een trolley en een rugzak. Ik denk dat wij ongeveer 50 kilo bij elkaar hadden. Dan hebben wij ons toch goed ingehouden.

Nog even geluncht om daarna nog wat kleine klusjes in de tuin te doen. Wij hadden nog een half uurtje over en moesten nu eenmaal een net over de vijver spannen om de bladeren op te vangen als ook de druiven verwijderen die anders door de vogels werden opgegeten.

Iets na vier uur trokken wij de voordeur achter ons dicht en liepen wij naar de tram. Het leek ons beter met tram en trein dan met de bus naar het vliegveld te gaan want tijdens de spits

is dat niet aan te raden. Helaas had de tram vertraging. Alsof er eentje stilstond waardoor toen hij eindelijk kwam het er twee vlak achter elkaar waren. De vertraging zorgde ervoor dat wij de trein misten. Even een half uurtje wachten.

Wij namen de Diabolo, een duur aangelegde rechtstreekse treinverbinding van Antwerpen naar Brussels Airport die uiteindelijk bestaat uit treinstellen van de Nederlandse spoorwegen, Nederlands personeel en van Amsterdam naar Brussel rijdt.

De trein wist na wat vertraging toch nog redelijk op tijd op de luchthaven aan te komen. Kaartje scannen en wij konden het station verlaten. In de vertrekhal nog even een slotje gekocht voor de rugzak en daarna in gaan checken bij de balies van Ethiopian Airlines.

Securitycontrole ging verbazingwekkend snel en de elektronische paspoortcontrole verliep ook soepeltjes. Tijd om nog wat luchtjes te kopen. Wij hadden nog ruim anderhalf uur te gaan voordat ons vliegtuig vertrok. Omdat op het ticket stond dat wij tijdens het eerste deel van de reis enkel een snack kregen en het volgende deel een ontbijt toch maar even besloten te dineren. Dit deel van de luchthaven is eigenlijk wel leuk verbouwd, enkel is men de logistiek vergeten onder de loep te nemen.

Een food bar waar je eten bestelt, waarna je een rond apparaatje meekrijgt met lampjes die gaan flikkeren als je eten klaar is. Gelukkig was ons eten iets meer instant, althans meatbals met friet en salade dus die borden konden direct worden opgeschept en meegenomen. Ben had bij de drankenbar iets minder geluk. Het ging tergend langzaam, waren glazen wijn van bijna tien euro per stuk maar smaakte wel lekker. Met uitzicht over het platform met vliegtuigen, waaronder die waar wij mee moesten hebben wij het eten genuttigd.

Tegen half acht richting de gate. Het boarden was al begonnen. Omdat er niet heel veel mensen stonden ging het redelijk snel. Enkel in het vliegtuig kunnen mensen zo

treuzelen. Een oorzaak is de te grote stukken handbagage. Waarom kun je je afvragen als je per persoon 46 kilo aan bagage mee mag nemen. Er was één stel met een baby, ik zou zeggen thuislaten, en die hadden bagage in 4 bakken boven de stoelen. Daarna kwam dan ook nog eens het ritueel van eten geven. Wat een gedoe allemaal.

Het duurde dan ook even voordat iedereen zat. Met twintig minuten vertraging konden wij vertrekken. De vakantie kon beginnen. Eenmaal in de lucht kwam de snack, een broodje ham kaas en wat te drinken. Gin-tonic was wat te veel gevraagd, maar een witte wijn hadden ze wel. Het moest allemaal wel snel gaan want voor wij het wisten werd de landing weer ingezet. Rond 10 uur kwamen wij aan in Wenen. Hier stroomde het vliegtuig verder vol en ging het allemaal wat chaotisch. Dit lag niet aan het personeel maar aan de passagiers. Bagagebakken werden nog voller gepropt en mensen gingen van stoel verwisselen. Tegen elf uur zat iedereen en konden wij weer vertrekken.

Op naar de volgende drank ronde. Konden nog wel een wijntje gebruiken.

Zaterdag 16 september, 6 september, Addis Ababa

Het was ver na middernacht en zaten te nippen aan ons wijntje, horen wij opeens de stewardessen weer met hun wagentjes aankomen. Nee, niet nu, komt er nog een diner aan. Dat hadden de tickets niet vermeld. Er zou een ontbijt komen verder niets. Ondanks het feit dat wij in Brussel al hadden gedineerd, dan ook nu maar weer een dienblad met eten wegwerken. Ach de pasta smaakte best wel en een toastje brie ging er ook wel in.

Na het eten de film *Pirates of the Caribbean* uitgekeken. Grappig, het speelde op het onlangs geteisterde Sint-Maarten. Wat een toeval. Na deze film toch maar eens proberen wat te slapen, want zo lang zou de nacht nu ook weer niet duren.

Drie uur later weer het geratel van het karretje van de stewardess. Wat nu weer? Zou het? Nee dat kan toch niet? Of toch? Jawel hoor, ze wilden nog even een ontbijt door de strot duwen. Je kunt natuurlijk ook overdrijven. Heb het maar voorbij laten gaan en geprobeerd wat verder te slapen, zonder echt veel succes want het duurde niet lang of de slecht verstaanbare piloot kondigde aan dat de afdaling werd ingezet. Een paar minuten voor zes landde het vliegtuig op de Internationale luchthaven van Ethiopië.

Na wat taxiën kwam het toestel tot stilstand. Regen! En wij moesten ook nog met de trap het vliegtuig verlaten. Gelukkig had deze een afdak dus konden wij het toch wel een stuk drooghouden. Eenmaal in de aankomsthal aangekomen de meute gevolgd. Vreemd want wij zagen ook een bord dat meer op onze bestemming leek. Even gevraagd en ja hoor wij moesten als één van de weinigen deze afslag nemen. Het bleek dat verreweg de meeste passagiers deze luchthaven gebruikten als tussenstop naar verdere bestemmingen.

In de hal waar de douane en visumcontroles waren gelegen was het lekker rustig. Wij liepen meteen naar het visumgedeelte door. Ik had al een visum online uit mijn printer thuis kunnen krijgen, maar de aanvraag van Ben liep steeds uit op een error. Gelukkig kon het eenvoudig hier worden